

[Aksel Larsen.]

delige svar, at der ville komme et kildeskatteforslag. Ja, så venter vi det. At det bliver nogle måneder forsinket, er forståeligt, for man skal jo da have tid til at lave noget mere gennemførligt end den skitse, der fremstilledes til agitationsbrug, og som kun kunne tjene til agitationsbrug.

Men nu bør man ikke udskyde påbegyndelsen af en skattereform for længe. Da det ærede medlem hr. Peter Nielsen nu på ny, denne gang som socialdemokratiets og regeringens officielle ordfører, har erklæret skattefradragsreglen sit ubetingede fjendskab, er der måske håb om, at man vil gøre noget for at slippe af med denne umulige og asociale skatteregel. Da det er den, der gør hele vort skattesystem så uoverskueligt og så dyrt at administrere, vil arbejdet med at afskaffe den åbne vej for en hel række gunstige reformer.

Må jeg i øvrigt tillade mig at erindre om, at i det konservative folkepartis valgmanifest stod der, at det konservative folkeparti meget gerne ville have forhøjet lønmodtagerfradraget i skattelovgivning og have forhøjet fradraget for hustruer med erhvervsindtægt uden for hjemmet. Jeg er meget glad for, at det konservative folkeparti gav dette løfte, men jeg ville ganske vist have været mere glad for det, hvis det konservative folkeparti ikke sammen med andre partier havde stemt imod vort forslag om disse to reformer, da det var til afstemning i folketinget i maj måned i år.

Jeg kan i samme forbindelse sige, at jeg har med glæde noteret mig den højtærede statsministers gentagne løfter om, at nu skal vi få en anden børnetilskudsordning, ikke alene så børnetilskuddene bliver forhøjet, men så de bliver frigjort fra skattelovgivning og bliver udbetalt kontant til forsørgerne efter svensk mønster. Jeg er glad for dette løfte; så kan vi måske slippe for at opleve, at regeringspartiet en anden gang stemmer imod et sådant forslag eller modsætter sig sådanne tanker, når vi fremsætter dem.

Men uden at ændre en eneste bestemmelse i en lovparagraf, altså alene hvis regeringen har vilje til det, kan man meget hurtigt gennemføre det mest påtrængende, nemlig effektivisere skatteligningen. Jeg har ligningsdirektørens ord for — det ærede

medlem hr. Peter Nielsen og andre ved, at det forholder sig sådan — at også med de gældende regler og lovbestemmelser vil det være muligt at komme den væsentligste del af det store skattesnyderi til livs. Det eneste, der er fornødent, er at give ligningsmyndighederne lidt mere arbejdskraft. Det er altså i det væsentlige et bevillingsspørgsmål, og, som ligningsdirektøren sagde til mig: de penge, der gives ud på at forbedre ligningen, vil komme mange gange igen i form af skatteindtægter. Som enhver ved, skønner sagkyndige — blandt dem nævner jeg tidligere finans- og statsminister Kampmann — at mindst 5 milliarder kr. årligt bliver unddraget selvangivelserne og ikke bliver fundet med den effektivitet, ligningen har i dag. Det betyder formodentlig, at de pågældende, som bestemt kun i undtagelsestilfælde tilhører lønmodtagernes kreds, undrager sig betaling af mellem 1 og 2 milliarder kr. i indkomstskat. Det betyder endvidere, at de har disse store summer til rådighed til et forbrug, større end de ellers kunne tillade sig. Alene hvis man interesserer sig for forbrugsbegrænsning, burde man sætte ind her, og når man taler om, hvor meget lønmodtagernes forbrug tåler at blive udvidet med under hensyntagen til landets økonomiske situation, bør man bemærke, at begrænser man skattesnydernes forbrug, kan der uden fare blive råd til at lade de økonomisk ringere stillede udvide deres forbrug adskilligt ud over de vise mænds og statsministerens bekymrede 3 eller 4 pct.

Hertil kommer så naturligvis, at en øget skatteindkomst fra dem, som den milde skatteligning hidtil har virket som et læhegn for, vil bringe statskassen i en situation, så finansministeren slet ikke behøver at spekulere på skatteforhøjelser og kan lade enhver, i øvrigt upassende, tanke om flere forbrugsskatter fare.

Ja, som det fremgår af, hvad jeg har sagt, kan vi ikke godkende de beregninger, på grundlag af hvilke man nu vil forsøge at få arbejderne til at neddæmpe deres overenskomstkrav, at unddrage tjenestemændene opfyldelsen af statsministerens løfte vedrørende det lønmæssige efterslæb og — hvad der naturligvis vejer tungere — forhindre, at tjenestemandslønningsloven af 1958 kan ske fyldest. At de finansielle muligheder vil blive større, hvis man vil begynde at